

gen, tværtimod, og det vil hos fru Jelved bidrage til stor mistænksomhed over for, om man er på et galt spor, hvis man fremfører noget, der appellerer til for bred en kreds.

Det fører mig frem til snakken om skat, for når fru Jelved og Det Radikale Venstre taler om skattereform, er der altid god grund til, at enhver dansk skatteborger holder på tegnebogen. Ganske vist sælges det under den overskrift, at nu skal skatten sænkes på arbejdsindsats – det lyder jo godt, og jeg kan sådan set ikke engang være uenig i, at det kunne der være behov for – men når man så ser på, hvordan Det Radikale Venstre vil finansiere en sådan skattelettelse, vil man jo se, at det ikke ender med at blive en skattelettelse. For hvad er det så, der skal finansiere en lettelse af beskatningen på arbejde? Det er bl.a. højere afgifter, det er også højere ejendomsværdiskat og sådan nogle ting, altså de velkendte, klassiske radikale kæledægger i skattepolitikken.

Så er det, at jeg spørger mig selv: Opleves det som nogen særlig kraftig sænkning af skatten på ens arbejde, hvis det, man oplever, er, at f.eks. afgiften på benzin eller afgiften på elektricitet, vand og varme stiger kraftigere end den sænkning, man får i skatten på arbejdsindsats? Eller opleves det som en lettelse af beskatningen på arbejde, hvis det, man oplever, er, at ejendomsværdiskatten, altså skatten på ens hus, stiger stærkere end ens løn gør eller stiger stærkere end ens pension?

De eksempler, jeg nævner her, er jo realiteter fra virkelighedens verden. Jeg har mødt mange pensionister, som jamrer over, at stigningen i deres pension slet ikke kan følge med stigningen i deres ejendomsværdiskat. Det er da meget svært at forklare mennesker, at de har fået en lettelse af skatten på enten deres pension eller på deres arbejdsindsats, når det, de oplever, er, at hverken løn eller pension kan følge med. Så tror jeg til syvende og sidst, at de fleste mennesker er fuldstændig ligeglade med, hvad man kalder det. Det, de ser på, er bundlinjen, hvad der er tilbage i tegnebogen.

Derfor må jeg sige til fru Marianne Jelved, at skattestoppet er bestemt ikke perspektivløst. Tværtimod vil det vise sig, at skattestoppet bliver et af de mest effektfulde redskaber, der er set, til at undgå, at skatten i dette land bliver ved med at stige, for skattereformer har aldrig nogen sinde ført til lettelse i beskatningen. Det er altså med skattereformer sådan, at man flytter skattebyrden fra én lomme over i en anden lomme, og

de politikere, der laver den flytning af skattebyrden fra den ene lomme til den anden lomme, tager sig et dækningsbidrag for ulejligheden. Derfor ender der altid med at blive større skat.

Kl. 17.15

Skattestoppet derimod ligger som en restriktion, der betyder, at når politikere får nye ideer til ting, der skal gennemføres, kan de ikke bare gribe til at hæve en skat eller en afgift for at finansiere det, men så skal de altså til at tænke i helt nye baner.

Det vil vise sig, at fru Marianne Jelved en dag må se, at her havde man virkelig noget, der var perspektiv i. Det forlanger jeg ikke at fru Marianne Jelved skal erkende i dag, men jeg tror, at en dag vil fru Marianne Jelved sige, at skattestoppet indebar virkelig en ny tankegang.

Helt kontant får det også den virkning, at de svageste grupper i vores samfund, de lavest lønede, vil mærke den fordel, at nu stiger afgifterne ikke længere, og er der noget, der virkelig har været tyngende for lavindkomsterne i det danske samfund, er det jo afgifterne. De er låst fast nu, og det er til særlig gavn for lavindkomsterne. Der er altså virkelig socialt perspektiv i skattestoppet.

Fru Line Barfod var jo langt omkring, men jeg vil kun hæfte mig ved én ting her. Det var, at fru Line Barfod, da jeg i min tale fremhævede, at danskerne er et fredeligt folk, og i min tale fremhævede, at danskerne er et arbejdsomt folk, fik det vendt til, at når jeg fremhævede et positivt træk hos den danske befolkning, var det samtidig at sparke til andre.

Jeg synes, det er helt fantastisk, at vi er kommet dertil, at man ikke kan sige noget positivt om danskerne, uden at det er at sige noget negativt om andre. Altså hvis det er vilkårene for offentlig debat, hører alt jo op.

Jeg mener faktisk, at vi danskere er et fredeligt folk. Det går jeg da også ud fra fru Line Barfod mener. Jeg mener faktisk, at danskerne er et arbejdsomt folk, og mon ikke også fru Line Barfod mener det. Hvorfor må man ikke sige det, uden at man straks skal beskyldes for, at så diskriminerer man andre, taler nedsættende om andre?

Jeg kan sige til fru Line Barfod: Jeg har aldrig nogen sinde i mit liv og heller ikke som aktiv politiker talt nedsættende om nogen som helst fremmed, udlænding, indvandrer, flygtning, aldrig, for vi, der har et liberalt udgangspunkt, har det sådan, at vi respekterer mennesker som mennesker. Jeg har oven i købet i formuleringen